

Navzdory nervozitě z prvního setkání se ukazuje, že skutečný život se od toho internetového fakt tolik neliší. Juliet je pořád ta cool, klidná a vyrovnaná, a já jsem pořád nejhluchnější a nejotravnější člověk na světě a celou cestu na metro si povídáme o tom, jak moc se těšíme na setkání s The Ark.

„Máma málem vyletěla z kůže,“ povím jí, když stojíme ve vagonu metra. „Víš, že The Ark miluju, ale když jsem jí řekla, kam jedu, tak hned prohlásila, že ne.“

„Cože? Proč?“

„No... já kvůli tomu tak trochu přijdu o předávání maturitních vysvědčení.“

Je to o něco složitější, ale nechci Juliet nudit podrobnostmi. Minulý týden mi přišly výsledky z maturitních předmětů, a dostala jsem přesně tak akorát bodů na to, abych se dostala na svoji vybranou univerzitu. Ale známky jako takové jsem měla dost nanic, a i když mi máma s tátou samozřejmě pogratulovali, mně bylo jasné, že je naštvalo, že jsem si nevedla líp, jako můj starší bratr Rostam, který dostal jedničku z každého testu, co kdy psal.

A pak měla máma tu drzost po mně chtít, abych *nešla* na koncert The Ark, a místo toho šla na zbytečné předávání vysvědčení, potřásla si rukou s ředitelem a rozpačitě se rozloučila se spolužáky, které nejspíš už nikdy v životě znova neuvidím.

„Je to ve čtvrtek ráno,“ pokračuju. „Takže v den koncertu. Máma s tátou tam chtěli jít,“ Pokrčím rameny. „Je to blbost. Jako víš co, tady nejsme v Americe, nemáme slavnostní promoci. Ale naše škola tenhle debilní obřad z nějakýho důvodu pořádá.“

Juliet se zamračí. „To zní příšerně.“

„No, já jsem každopádně mámě řekla, že ani omylem nevyměním tuhle blbinu za koncert, ale ona pořád trvala na svém, takže jsme se pohádaly, fakt nahlas jsme na sebe křičely,

což bylo divný, protože my se normálně nikdy nehádáme. Pořád vymýšlela další a další výmluvy, jako že ‚v Londýně není bezpečno‘ a ‚ani tu tvoji kamarádku neznáme‘ a ‚vždyť můžeš jít někdy jindy‘, bla bla bla. Nakonec jsem se prostě sebrala a odjela, protože mě vůbec neposlouchala.“

„Tyvole,“ vzdychne Juliet, ale zní to, jako by to tak docela nechápala. „A jsi v pohodě?“

„Jo, jsem. Moje máma to prostě nechápe. Jako, vždyť jediný, co budeme tenhle týden dělat, je sedět doma, koukat na filmy, půjdeme na jedno setkání fandomu, a pak ve čtvrtek na *meet-and-greet* a koncert. Na tom nic nebezpečného není. A tahle školní akce je prostě absolutně zbytečná.“

Juliet mi dramaticky položí ruku na rameno. „The Ark si tvé oběti bude neskonale vážit.“

„Děkuju za podporu, soudružko,“ pronesu úplně stejně pateticky.

Jakmile vyjdeme nahoru po schodech ze stanice Notting Hill Gate, zavibruje mi v kapse mobil, a tak ho vytáhnu a podívám se na displej.

Táta mi konečně odpověděl na zprávu.

Táta

Mamka se uklidní. Jen o sobě dávej vědět, jak to půjde. Já vím, že to předávání vysvědčení není nakonec zas tak důležité. Mamka se jen bojí, jestli ses rozhodla správně. Ale rozumíme tomu, že chceš být nezávislá a víme, že by ses nekamarádila s někým špatným. Je ti osmnáct, jsi silná a rozumná holka. Svět není tak zlý, ať už si tvoje matka myslí cokoli. Víš, že vyrůstala v jiném prostředí než já, hodně dá na tradice a vzdělání. Ale já jsem jako kluk taky hodně blbnul. Musíš žít svůj život, inšálláh! A taky mi musíš dát něco o čem psát, ty nudná patronko! Mám tě rád xx